

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ὁ γέρω Χρόνος φεύγωντας στὸ αἷμα βουτηγμένος,
πρὶν ξεψυχῆσαι στέκεται στὸ νέον νὰ πῇ:
Μὴ φύγῃς ὅπως ἔφυγα κι' ἐγὼ καταραμένος
τὸ πρόσωπό μου κρύβωντας ἀπὸ τὴν ἐντροπή.

Μὴ ζήσης ὅπως ἔζησα μέσα στὴν ἔρημ πλάσι
κρατώντας μαῦρα σίδερα κι' ἀνάβωντας φωτιζές,
ποῦ νεκροδάφτης ἔγεινα μὲ τὴ φοιχή μου δρᾶσι
σὲ τόσες ἀναρίθμητες τοῦ κόσμου λεβεντιζές.

Σ' αὐτὴν τὴν ματαιότητα ποῦ πᾶς νὰ βασιλέψῃς,
σπλαγχνίσουν τὰ τ' ἀδύνατα τὰ πλάσματα τῆς γῆς.
Εἶσαι παιδί μου γνήσιο, ἀλλὰ νὰ μὴ ζηλέψῃς
καὶ σὺ σὰν τὸν πατέρα σου στὸ αἷμα νὰ πνιγῇς.

Ποτέ σου μὴ συλλογιστῇς πῶς εἶσαι γνὺς δικός μου.
Εἰρηνικά βασίλευε στὸ θρόνο ποῦ θὰ πᾶς,
Καὶ μὴ θερίσης τὴ ζωὴ τῶν λουλουδιῶν τοῦ κόσμου
καὶ θάνατο στὴν ἀνοιξὴ τῆς νεότητος μὴ σκορπᾷς.

Στὴ σημερινή σου τὴ λευκὴ νὰ μείνῃς ἀθωότη
χωρὶς πολέμων ἄγριοι νὰ σὲ μεθοῦν δομαί.
Μὴ γίνῃς δήμιος καὶ σὺ μέσα στὴν ἀνδρωπότη
σ' αἰώνιο ἀνάθεμα νὰ πέσῃς σὰν ἐμὲ.

Εἰρηνικά βασίλευε στὸ θρόνο ποῦ μὴ πῆρες.
Βλαστῆμα τοῦ πατέρα σου τὴν ἀστοργὴ καρδιά
πῶμπῆμε μέσα σ' ὄρφανες καὶ σὲ μονάδες χήρες
καὶ τοὺς ἀδικοσκότωσε μονάκριβα παιδιὰ.

Ἄς μὴ σὲ τέρπον ὅταν εἰς τῶν δυστυχῶν αἰ θοῇται
κι' ὅσῳ θὰ ζήσης βασιλεῦς τοῦ κόσμου τῇ βοῇ,
ἔχε κορφὴν τὴ καρὴ καὶ σκῆπτρον τὴ γαλήνη
καὶ παρηγόρα μ' αὐτὰ τὴν πενιχρὴ ζωὴ!

ΜΟΛΦΕΤΑΣ

Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μαρῆς
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Μ. — Σημείωσε πῶς ἔρχομαι μὲ ἀσθενεῖς δυνάμεις
καὶ γὰρ τὴν ἀπουσία μου παράπονα μὴν κάμῃς.
Ἐξασθενήσθηκα πολὺ ἀπὸ τὰς ἐγχειρίσεις
καὶ μὴ μ' ἀρχίσῃς μὲ βροσιδὲς καὶ μὲ παρατηρήσεις
πῶς ἔκαμα τόσον καιρὸ ἐμμέτρως νὰ μιλήσω,
γιατὶ μπορεῖ νὰ συγχυστῶ καὶ νὰ ξανακυλήσω.

Ἄν ἔλειψα δὲν φταίω ἑγώ. Ὁ αἷπιος εἶν' ἄλλος.
Εἶν' ὁ Θεὸς ὁ πλάσας με ὁ κτίστης ὁ μεγάλος
ποῦ ἴσως ἐκ παραδρομῆς καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ,
δὲν μὴ φερμαίρησε καλὰ τοῦ σώματος τὰ μέλη
καὶ πότα τῶνα μοῦ πονεῖ, πότα κουνιῶνται τ' ἄλλα
καὶ τέλος πάντων βάσανα ἔχω μ' αὐτὰ μεγάλα
κι' ὅσο βορὴ Γιάννη προχωρεῖ ὁ χρόνος καὶ γεράζω
πρέπει νὰ τρέχω στὸ γιατρὸ νὰν τὰ ἐπισκευάζω.

Γ. — Καὶ τίς λοιπὸν ἡ ἀφορμὴ τῆς νόσου τῆς βαρείας;
Μ. — Μὴ θέλῃς νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὰς λεπτομερεῖας;
Σοῦ λέγω μόνον καὶ ἀρκεῖ
πῶς ἤμουνα στὴν Κλινικὴ
κι' ἔσκουζα σὰν κασίκι
κι' ἐγύρεψα βορὴ Γιάννη μου νὰ κάμω διαθήκη
καὶ ὅλ' αὐτὰ ποῦ σήμερον ἀδίκως ὑποφέρω,
ν' ἀφήσω γιὰ ἐνθύμησι σ' ἐσὲ τὸ συνεταῖρο.

Τὴν ὥρα πώσθανώμουνα πουλιὸ φοιχτὸ τὸ χάλι μου
ὅλο ἐσὺ μὴ ἐρχόσουνε, βορὴ Γιάννη, στὸ κεφάλι μου
κι' εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν προτοῦ ἀποδημήσω,
τὸ ἕνα μου καὶ τ' ἄλλο μου σ' ἐσένα νὰν τ' ἀφήσω.
ἄλλ' εὐτυχῶς γὰρ μένανε καὶ δυστυχῶς γὰρ σένα,
ἐμπήκανε στὴ θέσι τους τὰ μέλη τὰ σπασμένα
κι' ἀγέζησα κι' ἐγύρισα νὰ συνεχίσω πάλι
τὴ μαύρη βιοπάλη!

Μ. — Μὴ σ' ἀπελπίζῃ, βορὴ Μαρῆ τὸ φᾶσμα τοῦ θανάτου
κι' ὁ διάλογος δὲν τὴν χαλὰ εὐκόλως τὴ φωλιά του.
Εἰς κράτος ποῦ θαυματουργοὺν σωτήρες Βενιζέλοι,
ἂν κρέμονται κακὴν κακῶ·

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Ἐσχάσε τὴν ἀρρώστια σου καὶ πᾶς μὴν τὴ θυμάσαι
καὶ σ' ὅλα αἰσιόδοξος σὰν τὸ Λευτέρη νᾶσαι.
Ἐσχάσε τὴν ἀρρώστια σου μὲ τὸν πολὺ τῆς πόνο
κι' ἔλα νὰ τραγουδήσουμε μαζὺ τὸ νέο χρόνον

ποῦ τῶν χρυσῶν ὀνείρων μας ἀξένει τὴ λαμπράδα
καὶ μέγας προμηνύεται κι' αὐτὸς γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἄγης Βασίλης ἔρχεται γεμάτος εὐτυχίες
καὶ δίνει τοῦ Λευτέρη μας παντοῦ ἐπιτυχίες
καὶ μόλις τὸ ποδάρι του ἐπάτησε στὴ Ρώμη,
ἀλλάξαν οἱ φρατέλλοι μας κι' ἐπῆραν ἄλλη γνώμη.
Στὸ Πρίντεξι σὰν ἔφτασε τοῦ Γίγα τὸ βαπόρι,
ἀλλάξανε τὴν ὄπερα ἀμέσως οἱ τενόροι

Ἄν ἄλλοτες οἱ Ἴταλοὶ
μᾶς ἐποτίσανε χολή,
τώρα τὸ Γίγα δέχονται μὲ κομπλιμέντα χίλια
κι' ἀπὸ καλέσματα πολλὰ,
Φίγκαρο κβά, Φίγκαρο λά,
τοῦ παίζουν τοῦ Λευτέρη μας Μπαρμπιέρη ντὶ Σιβίλλια.

Ἄγης Βασίλης ἔρχεται, Γεννάρης ξημερώνει,
ὁ Γίγας τὸ μαλάκωσε κι' αὐτὸ τὸ μακαρόνι.
Τοῦ Βενιζέλου ἡ σκιὰ ἐπλάκωσε βαρεῖα
κι' ἡ προμαντόνες ἄλλαξαν πολιτικὴ πορεία
κι' ἐκάλεσε τὸ Γίγα μας καὶ τοῦπ' ὁ Σὰν Τζουλιάνο,
συμπάθα με γιὰ τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸ ματακάνω !

Ἄγης Βασίλης ἔρχεται κι' ἐκστατικῶς κυττάζει
τὸ Γίγα ποῦ περιπατεῖ
κι' ὅπου τὸ πόδι του πατεῖ
τὰ πάντα κατευνάζει.
Τὶ εὐτυχίες ἔρχονται μὲ τὸ περβάντημά του,
καὶ τί συμπάθειες τραβᾷ μὲ τὸ μειδιάμα του.

Μ.— Ἀρχημηνιά κι' ἀρχηχρονιά καὶ πρώτη Γεναρίου,
λάμπει τὸ ἔθνος εἰς χαρὰν,
ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀγορὰν
τοῦ Ρίου-Γιανερίου,
πάλι μᾶς ἀντρεϊεύεται τὸ Τούρκικο στοιχεῖο
καὶ ψὶ ἔδω καὶ ψὶ ἐκεῖ
ἀκούω ποῦ διεκδικεῖ
τὴ Λέσβο καὶ τὴ Χίο.

Τώρα π' ἀγόρασ' ἡ Τουρκιὰ τὸ ντρέντωτ τσ' Ἀργεντίνας,
εἶν' εὐκολο βρῆ Γιάννη μου νὰ μὴν περάσῃ μήνας,
ποῦ νὰ φανοῦν ζητήματα ἐν τῷ Αἰγαίῳ μύθῳ,
καὶ πάλι νὰ ματάχουμε τὰ ἴδια πανηγύρια.
Τώρα π' ἀγόρασ' ἡ Τουρκιὰ τὸ νέο τὸ καράβι,
τὸ πρᾶγμα καθὼς φαίνεται νέαν τροπὴν θὰ λάβῃ
κι' ἂν ἔχῃς τὸ φυλλάδιον ἐργάτου τῆς θαλάσσης,
τὴν ἀνοιξὴ νᾶς ἑτοιμος νὰν τὸ παρουσιάσῃς.

Κάτσε καὶ ξεστενώσουνε τώρα ποῦ κάνει κρύο,
ἀλλ' ἂν τὸ ἔθνος ἀγαπᾷς
πρέπει τὴν ἀνοιξὴ νὰ πᾶς
νὰ κυνηγᾷς τὸ «Ρίο»
Ἐπιτυχῶς πρέπει κι' αὐτὸ νὰ μοῦ τὸ σημαδέψῃς
καὶ νέα κατὰ θάλασσαν δαφνόφυλλα νὰ δρέψῃς
καὶ γνῶριζε, ἀγαπητὲ,
πῶς δὲν θενάβρουνε ποτὲ
τὰ τρόπαιά σου τέλος
ἐν ὅσῳ στὸ στερέωμα ὑπάρχει Βενιζέλος.

Γ.— Βλέπω πῶς ἡ ἀρρώστια σου σ' ἀπόκαμε κοντάβι
ἀφοῦ φοβᾶσαι βρῆ Μαρή τὸ τούρκικο καράβι,
εἰς ὅρας ποῦ μὲ δάνεια τετράπλουτος θὰ γίνῃς
τὸ στόλο σου ν' ἀξίνη.
Κι' ἂν τὸν ἀγόρασ' ἡ Τουρκιὰ τὸ σασανὸ ποῦ ἔχεις,
λὲς πῶς ἀποκοιμήθηκε ὁ μπάριμας ὁ Λευτέρης;

Τὴν ἀγορὰ τοῦν Τούρκωνε κάθισαι καὶ προσέχῃς
χωρὶς νὰ συλλογίζεσαι τί βασιλέα ἔχεις

ποῦ βλέπει πάλι τὸν ἀγᾶ
νᾶχῃ ψηλὰ τὸ φρούδι
καὶ κάνει τσάγκρι γιὰ κανγᾶ
καὶ γιὰ κουτουποσίδι.

Τώρα ποῦ τὸ ταξείδιον τοῦ Γίγα τοῦ Λευτέρη
ἀπ' ὅσα περιμένουμε περσότερα θὰ φέρῃ,
τώρα ποῦ ἐμαλάκωσε κι' ὁ Πάπας ἀφ' τῆς Ρώμης,
κι' ὁ ἀρχικαγγελάριος κι' οἱ ῥέστοι περὶδρομοὶ
καὶ μέγας συναγωνισμὸς γένεται μὲς τῇ Δύσει
ποῖος νὰ φανῇ καλλίτερος ἐν τῇ περιποίῃσει
τοῦ Γίγαντος πώτρωμαξε, μωρὲ, τὴν οἰκουμένη,
λὲς πῶς φοβᾶσαι τὴν Τουρκιὰ τὴ μισοπεθαμένη;

Ὅλα θαρτοῦν εὐνοϊκὰ
γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα
κι' αὐτὰ τὰ Ἑπειρωτικὰ
ποῦ βλέπεις μπερδεμένα
χωρὶς σουσουρο θὰν τὰ ὀῆς αἰσίως νὰ λυθοῦνε
κι' ἐκεῖνα ποῦ γυρεύουμε σ' ἐμᾶς θ' ἀποδοθοῦνε.

Ἐτέρωσε ἡ ἐποχὴ
ποῦμαστε νάνοι καὶ φτωχοὶ
κι' ἐλέγαν τὴν Πατρίδα μας φαλὶδα καὶ συμπαράδα.
Τώρα μὲ τοὺς εὐζώνους τῆς ἐδέριψ' ἡ Ἑλλάδα.
κι' ὅσο περνάει ὁ καιρὸς ἀκόμα θὰ θεωρεῖ
καὶ τὴν παλιὰ κληρονομιά μὲ θάρρος θὰ γυρεύῃ.

Καὶ μερικὰ ἐκλογικὰ.

Γ.— Μὲς τὴν ἀπόκριθα λοιπὸν καὶ μὲς τὸ καρναβάλι,
συμπίπτει ἐκ συμπτώσεως τῶν ἐκλογῶν ἡ πάλῃ
κι' ἄγης Βασίλης ἔρχεται ἀλλὰ καὶ φεύγει φρεϊττων
ποῦ δὲν προφθάνει νὰ μετρᾷ προέδρους Κοινοτήτων.

Καλὴ μᾶς ἔρχεται χρονιά.
Πλούσιο τὸ διάφορὸ τῆς
ἀφοῦ ἡ κάθε γειτονιά
θᾶχῃ τὸν πρόεδρό της
κι' ὅταν ἐπείγουσα, Μαρή, ὑπόθεσις ὑπάρχει,
θὰ βάνῃ τὰ τσαρούχια του νὰ πγένη στοῦ Νομάρχῃ.

Τώρα ποῦ ἡ Ἀνόρθωσις τᾶβαλ' ἐν τάξει ὅλα,
πρόεδρος σὶά Θεράμινα, πρόεδρος καὶ σὶά Ζῶλα
καὶ τέλος πάντων γαῖδαρος κανεῖς δὲν θ' ἀπομείνῃ
ποῦ στὸ χωριὸ του πρόεδρος μιὰ μέρα νὰ μὴ γίνῃ.

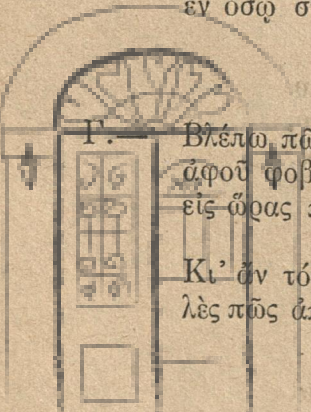
Οἱ δήμαρχοι τῶν ἐξοχῶν καταργηθῆκαν ὅλοι
καὶ δήμαρχο θὰ βγάνουμε μονάχα στ' Ἀργοστόλι
κι' ὁ Βινιεράτας πρόθυμος νὰ μᾶς ὑπηρετήσῃ,
τὰς ψήφους τῶν συνδημοτῶν θὰ σπεύσῃ νὰ ζητήσῃ.

Μ.— Ὁ Πίπης δὲν ἐκτίθεται, καὶ συμπεραίνει, Γιάννη
μέσα στὴ στενοχώρια μας τί ἄδικο μᾶς κάνει.
Δὲν πέρνει μέρος στὸν κανγᾶ.
Κι' ἐν ταύτῃ τῇ συμπτώσει
πᾶν τὰ καλάθια μὲ τ' αὐγά
πώκαρτεροῦσαν τόσοι.

Γ.— Τὶ ἐκατάλαβες, Μαρή, κι' ἂν πάρουμε τὴ Χίο,
ποῦ θάναί τὸν Ἀηξούριον μὲ δίγως Δημαρχεῖο !
Τὶ ὠφελεῖ κι' ἐν τῇ Ἑλλάδι γέννησε μεγάλῃ
ποῦ τὸ Ἀηξούριον θάνατο δὲν θὰ μπορῇ νὰ βγάλῃ.
Ἐν ὅρας ἀποφασισθῇ, ἀποφασισθῇ, ὁ δήμαρχος τῆς Πάλῃς,
ἀλλὰ συμπαροῦς τὸ ἔθνος καὶ πᾶσι τοῖς ἔθνεσσιν
παρὰ νὰ κάνοιμ' ἐκλογὰς
μὲ κάμες καὶ μὲ κουμπουργιὲς
καὶ μὲ τὸ γκρά ἐπ' ὄμου.

ΤΑΚΡΑΤΕΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ

Εκεί που ξενικταίει φωνή του γκλώνη,
στο μακρινό τ' Αγίου έρημοκλήσι,
λαλεί ή καμπάνα άπόψε σάν άηδόνι.

Η μαύρη Όδύνη πώχει ξακληρήσει,
είς τ' όνειρό της πάει να προσκυνήση
γιά τή γιορτή τ' Αγίου που ξημερώνει.

Σκύφτει έμπρός στον Άγιο, γονατίζει
και δακρυσμένη δέεται να χαρίξη
ζωούλα στο παιδί που καμαρώνει.

Ακούεται τών άγγέλων ύμνωδία,
και το γλυκό παιδί της φτερουγίζει
μέσα σε θεία λάμψη κι' ευωδία,

Η έρμη Όδύνη εύθύς που τ' άντικρύζει
τά μάτια άνοίγει άναίσθητα, σαστίζει,
ξυπνά...κι' άκούει του γκλώνη θρηνοδία..

Δ. Κ. Ι.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΑΤΗ

Τό παρασήκωσες ψηλά
«Χωριάτη» τó μυαλό σου,
πώς άλλος είν' αδύνατο
νάχη τó τάλαντό σου.

Ε Χωριάτη με τή σκούφια
και με τά παληά τσαρούχια,
που σ' έπείραξε στα νεύρα
κι' ήθες ναύρης ποιά κοπέλα
φιγουράρει στα γιομάτα
με τσού στίχους στα Δουρδάτα,
κι' έγραψες με τόση φούρια,
πνεύματα σπινθηροβόλα
δέν παράγουνε τ' άγγούρια !

Ας τ' άστεία σου Χωριάτη,
μήν τά λές πολύ χονδρά,
πώς κρεμμύδια, άγγούρια πράσα
βγαίνουν μόνον στο Δουρδά
κι' έχε προσοχή λιγάκι
μή μās γίνεσαι μπελάς
και σε πάρουμε κυνήγου
με τ' άγγούρια που γελάς.

ΑΝΤΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Οί Δουρδάδες θυμωμένοι
τόρα τάχουνε μ' έμένα
πώς ή χωρική μου μουσα
έσαρτάρισ' ή βρωμούσα
και ύπέρ τά έσκαμμένα !

Ηγείρα μεγάλο σάλο,
κι' είν τó δίκηο τους μεγάλο,
για δέν έλαβα ύπ' όψει
—που ό νούς μου νάν τó κόψη;
—ποίος νά μου κάμη νεύμα;
—τό «σπινθηροβόλο» πνεύμα
στούς επιχειρηματίας
της άθανатоφутείας.

Τ' άδικό μου τó μεγάλο
βλέπω οφθαλμοφανώς.
Κι' έχει δίκηο και ό Μπουρος
έχει δίκηο κι' ό Όρφανός
όστις πρόκειται νά γένη
του σοφού μας Διογένη
ό ά θ ά ν α τ ο ς φανός !

ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Ειρήνη περιπόδητη
γλυκιά Βασίλισσά μου
τό μέγαρό σου κίττειται
λοιπόν επί της άμμου;
Τής Δύσεως οί Δυνατοί
άπό πολλούς αιώνας
σε σένα δείχνονταί άσπρη
σκληρά άπαταιώνες.

Κι' ενώ στον κόσμο διαλατούν
και στάς αύλας σε προσκαλούν
ώς έμβλημα προόδων,
κατόπιν σε περιγελούν
ώς γυναιον τριόδων.

ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΥΣΑ

ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΛΗΩΡΑ

Διάπλατη ή πόρτα του σπητιού του πατρικού, άγναντεύει
σάν μάτι ώραίο, περήφανο προς του πελάου τά μάκρη,
κι' ήλιος ή Δόξα τó λευκό κατώφλι της χαϊδεύει
του χωρισμού τ' όλόπικρο νά της στεγνώση δάκρυ.

Και τó καλό πλεόμμενο, που όλο σιμώνει τώρα
ένα γλυκό χαιρέτισμα στ' άσπρο σπιτάκι στέλνει
—ένα γλυκό χαιρέτισμα κι' ένα γλυκό «καληώρα»
—καληώρα σ' όσους θά δεχθούν μια νεϊότη δοξασμένη.

ΧΑΡΑ

Χαρά σε σās που έρχόσαστε, και τρεις χαρά στα στήθεια
που εύτυχισμένα καρτερούν τ' άντρίκιο σας κεφάλι
γερό άπάνω τους νά πη τη μαγικήν άλήθεια
που ή Νίκη με τά χείλη σας τά τιμημένα ψάλλει.

Χαρά σε Σās. Και τρεις χαρά σ' εκείνους που μαζύ σας
θά μοιραστούνε του γλωρού δαφνόκλαρου τή σκέπη,
και με τά χέρια όλότρεμα θ' άγγίξουν τó σπαθί σας
που άνάστησε τά μυθικά παληών ήρώων έπη.

ΤΩΡΑ

Τ' άρματα τώρα ήρεμικό σπητάκι τά προσμένει,
κι' άσπρο χεράκι τó βαρύ τουφέκι θά σηκώση,
και θάρτη μάννα, άδελφή, γυναίκα άγαπημένη,
στά χέρια που έπολέμησαν γλυκό φιλι νά δώση.

Και σ' ένα ώραίο άγγάλιασμα για μια στιγμή θά σμίξουν
ή Δόξα ή πολεμόχαρη κι' ή Αγάπη ή ειρηνεύτρα...
Ω ή στιγμές του χωρισμού που τους καύμους θά πνίξουν
και τή Χαρά θ' άπλώσουνε στα στήθη τή μαγεύτρα !

ΓΑΛΗΝΗ

Τώρα που ή ζάλη έπέρασε ή ψυχαπάχτρα εκείνη
που τόσα στήθεια έτράνταξε με του καύμου τή λαύρα,
γαλήνη σ' όσους θά δεχτούν τους ήρωες ! Γαλήνη
σ' όσους με δάκρυα έρράντισαν τά δαφνοκλάδια μαύρα.

Ας άπλωθι γλυκύτατη ή θεική ήρεμία
στά στήθεια που αίματώσανε για νά χαρούν οί σκλάβοι,
κι' άπό τή δάφνη που έσκιασε τόσα ήρώων μνημεία
κάθε ψυχή που έπόνεσε γλυκό βοτάνι άς λάβη.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ΚΟΥΡΟΥΚΛΗ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ

Κουρασμένη γύρε τώρα, ό Έλλάδα μου μεγάλη,
κι' άναπαύσου έπ' όλίγον άπ' τους κόπους και άγώνας
στην ειρηνική ζωή σου επανήλθες τώρα πάλι
ώς έπόθεις επί έτη κι' ηύχεσο επί αιώνας.

Αχ ! πολύ είναι τó αίμα τó χυμένο στο βωμό σου,
και πολλά πολλά τά δάκρυα πώχυνε κάθε μητέρα.
Μ' άπ' αυτά βλαστάν' ή δάφνη, που κοσμεί τε μέτωπό σου
κι' ή πορφύρα σου έβάφη άπ' αυτά ζωορότερα.

Απ' τó τιμημένον αίμα τόσων ιερών θυμάτων,
άπ' τά δάκρυα μητέρων, άφανών σου στηριγμάτων,
βγήκε, έλαμψε και φέγγει ή θεά Έλευθερία,
κεί που μαύρη βαρβαρότης επεκάθητο βαρεία.
Βλέπεις, όνειρα αιώνων έγενναν πραγματικότης !
Τώρα, μέγα τόνομά σου, με τήν δόξα θά πετά !
Έν εκστάσει σε θαυμάζει άπασα ή άνθρωπότης
κι' εύλαβώς σε χαιρετά.

Μυροβόλος ό άέρας, ό πατρίς μου, σε θωπεύει,
πάνω σ' άνθη και σε δάφνες κάθησε και ξεκουράσου,
στή χαρά, άνοιξε τώρα τήν άπέραντη καρδιά σου,
και καμάρωσε τριγύρω ένα ένα άπ' τά παιδιά σου
που τά χάδια σου γυρεύει !

Στάς μεγάλας έπετείους των αίματηρών νικών σου,
έπετείους των θριάμβων και της δόξης σου τής τόσης,
έτοιμάσου πανηγύρια, έορτές, χαρές νά δώσης
στά παιδιά που άπ' αιώνας έκλαιαν τόν χωρισμόν σου.

Πανηγύριζε, Έλλάς μου ! Πανηγύρια πρόπον τώρα
εις τήν κάθε ματωμένην άλλ' έλεύθερη γη χόρα !
Πανηγύρια εις τους τόπους που γεννήσαν τους γενναίους
ήρωας και ήμίδους !

Πανηγύρια εις τās χώρας που ζώην έλαβον νεαν !
πανηγύρια όπου τάφος ήρωος άγωνιστού
κι' όπου πλίπει των αίμάτων και του σκότους ή σημαία,
κι' ούρανόφωτη ύψούται ή Σημαία του Χριστού !

ΕΓΓΛΙΤΕ

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΡΙΜΝΕΣ

~~~~~

ΣΤΟ ΝΕΟ ΧΡΟΝΟ

Δεχόμαστε τόν κάθε νέο χρόνο
με μια τρελλή χσρά κι' έλπίδα τόση
γιατί θαρρούμε πώς αυτός και μόνο
σ' τής λύπες μας, παρηγοριά θά δώση !

Και τόν παληό τó χρόνο που περνάη
σάν γέροντας, με βήμα που ντρεκλίζει,
με περιφρόνησι καθένας τόν κυττάει
ένω τó νέο νά δεχθι φροντίζει.

Μά σάν κι' αυτού περάσουν μήνες λίγοι
και βρούσκουμε τά βάσανά μας ΐδια,
γκρινιζούμε πειό γλήγορα νά φύγη !
στ' άγύριστα νά πάη ξεκουμπίδια...

Κι' όλο καινούργιο χρόνο λαχταράμε
σ' τήν άμμο θεμελιώνουμε παλάτια
τήν Τύχη ν' άγκαλιάσουμε ζητίμε
μά πάει σε λίγους με κλειστά τά μάτια.

CHEF

ΟΙ ΓΡΙΦΟΙ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

ΤΟ ΣΟΥΒΛΙ

Αν μοδερνάρεσαι πολύ,
κι' αν περπατείς σε δόδα,
κι' αν σ' έκαμε κομψό σουβλι
ή τελευταία μόδα,
κι' αν με λαϊμάργους φαίνεσαι,
κομψό σουβλι μου, κλείσεις,
άκόμη δέν κατώρθωσες
νανένα νά σουβλίσης.

Η ΕΓΩΙΣΤΡΙΑ

Τι άκρειβή ν' ή γλύκα σου !
Πολλοί τήν λαχταρούνε
έλλά φρουροί τά χείλη σου
σφικτά, σφικτά τήν κλεζούνε !
Κι' όταν γλυκά χαμογελās
και τόσον κόσμο θλίβεις,
τό γέλοδό σου καμαρωτά
μέσ' τó μανσόν τó κρύβεις !
Κι' όσο τó κράτος χάρισμα
τή ξάχαρι τή δίνει,
τόσο έσένα ή γλύκα σου
ποτέ δέν θά φτηνίγη !

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

Αχ ! αυτό τó διαβολάκι
με τó κόκκινο σκουφι !
Τό ματάκι της καμάκι
και τó βλέμα της καρφι !
Αχ ! αυτό τó διαβολάκι
με τó κόκκινο σκουφι !
Πώς παιδεύει και κολάζει
όποιον συναναστραφεί !

ΤΟ ΣΙΓΜΑ

ΣΤΟ ΒΙΝΙΕΡΑΤΟ

Με τή δήλωσι του Πίπη
κάνεις τó λογαριασμό
πώς τήν τόμπολα θά πάρης
δίχως συναγωνισμό,
Αλλ' αν θέλης νά μ' άκούσης
παρ' τά μέτρα σου καλά,
και τά κόλπα του μαστόρου
είναι, Νιόνχο μου, πολλά !

ΕΝΑΣ

Ο ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΑΣ

Αδελφέ μου Μολφέτα
Επιθυμώ νά δημοσιεύση τó «Ζι-
ζάνιον», ένα μου χαιρετισμόν στους
άνδρειωμένους πατριώτας σου.

Ηρώες μου !

Σās έτραγουδήσα πριν σās
έξαποστείλω στον ήρωϊκόν πό-
λεμον, Σās είδα παντού ήρωας
και άδανείτους.

Είμαι εύτυχής τώρα που
σε έστειλά να με άποφύγης
δάφνης με τά φύλλα της καρ-
διάς μου.

Χαίρετε ήρωες Κεφαλλήνες.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

Αθήναι 28 Δεκεμβρίου 1913

ΣΥΝΑΗΜΟΤΑΙ

Σ. Ζ. — Κατὰ τὴν κρίσιν μας, ὁ κ.
Δημαρχὸς ἀφίνει κατὰ πρόκληματι-
κὸν τὸ ἔγγραφο, μὴ ἀναφέρων ἐν τῇ ἐκ-
λώσει του, τί θὰ ἔκαμνεν ἐν περιπτώ-
σει καθ' ἣν οἱ ἐκτιμῶντες αὐτὸν συν-

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΖΙΖΑΝΙΟΝ

Κύριε Συντάχτα.

Ὡς πρὸς τὰ δημοσιευθέντα ὑπὸ τῆς ἐγκωρίου «Ἀναμορφώσεως», ἀγνοῶν διὰ ποῖον λόγον ἔκρινε καλὸν νὰ ἀναμίξῃ τὸ ὄνομά μου, θεωρῶ ταῦτα ἀνάξια προσοχῆς, ἐπομένως δὲ καὶ ἀπαντήσεως.

Υμέτερος
ΠΑΝΑΓΗΣ ΜΠΛΕΣΣΑΣ

(Ἐν Καρδιάδω) ΠΑΝ. ΦΑΡΑΚΛΟΣ

ΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ

Ἡ οὐκ ἐγένετο. Εὐδύμῳ Δοξερ-
δου, ἐκφράζει τὴν βαθύτατην εὐγνω-
μοσύνην τῆς πρὸς ἅπαντας τοὺς εὐ-
γενεῶς συμμαρθέντας τὸ πένθος
τῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου τῆς πολυκλαύ-
του συζύγου καὶ μητρὸς Χριστίνας.

Τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦ-
νται διὰ τὸ προσέλθῃ κανεὶς εἰς τὸν δια-
γωνισμόν αὐτὸν εἶναι ἢ ἀπολυτήριον
ἡμινασίου ἢ δίπλωμα ἐμπορικῆς Σχολ-

— Εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ Ἀριστ. Καρυστάτου κείμενον παραπλεύρως τῆς Καμινᾶς προσεκομίσθη ἐξ Εὐρώπης ἀπολυμαντικὸν κλιβάνον τελειοτάτου συστήματος. Ἀναλαμβάνει ἀπολυμάνσεις οἰκίων καὶ ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ἐκτὸς μετ' ἐγγύτην διὰ τῆν τελείαν ἐκτέλεσιν καὶ μετ' ἐπιμεροῦσας τιμὰς. Τὸ σύστημα τοῦ κλιβάνου αὐτοῦ ἐξεισαθὲν παρὰ πολλῶν ἐκ τῶν καλυτέρων ἰατρῶν τῆς πόλεως καὶ ἐνεκρύθη καὶ ἐπεδοκιμάσθη ὡς καταλληλότερον.

Γεράσι. Δελάλης, Παρασκευή Μαγ
δαληνοῦ (Ληζούριον) — Διον. Παγον-
λάτος Ἐλένη Ἀθανασάτου (Μαρκόπου-
λον) — Βασ. Πολλάτος Οὐρανία Πολλά-
του (Φαρακλάτα) — Ἰωάννης Δεσαλέρ-
νος Βίλμα Μπάσκα (Καρού) — Σπυρ.
Γαλιασάτος Ἀγγελικὴ Μπαζᾶ (Βαῖσα-
μάτα) — Νικόλ. Κούτσης Ἄννα Μελι-
δώνη (Ληζούριον) — Σπυρ. Πάστρας
Οὐρανία Σαμόλη (Βάλτες).

ΑΘΗΝΑΙ— Ἐκδικαζομένης τῆς ὑποθέσεως τοῦ Μπεκὴρ Ἀγὰ εἰς Ἀθλῶνα, ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ Κεμάλ εἶνε συν-
ένοχος τοῦ Ἰτζέτ καὶ ἔνεκα τούτου
παρητήθη ὁ Κεμάλ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ — Οἱ ἀγγλικοὶ κύκλοι
 δὲν φαίνονται εὐχαριστιμένοι ἐκ τῆς ἀ-
 παντήσεως τῆς Τριπλῆς εἰς τὴν ἀγγλι-
 κὴν πρότασιν ὅσον ἀφορᾷ τὰ Δωδεκάνη-
 σα. Ὑποτίθεται ὅτι θὰ ἐπακολουθήσουν
 νέα διπλωματικὰ διαβήματα.

BIENN — θεωρείται πιθανόν ὅτι
θά'ζητηθεὺν παρὰ τῆς Ἑλλάδος ἐγ-
γυήσεις ὡς πρὸς τὰς παραχωρουμένας
εἰς αὐτὴν Νήσους. Πιστεύεται ὡσαύτως
ὅτι ἡ Πείριος ἐκ δ' ὅπως ἐκ ἀναγού-
τως εἰς τὸν Ἀλβανικὸν ζυγόν.

Σ 7. — Ἐτά μεταπολύκαια τήνε γρα
ρήματα δὲν ἐλάβομεν εἰσέτι ἐννεχεν τῆς
ἐρρυμίας ἵπτα ἐξέφθεν ἀλλοιολίας εἰς
τὴν γραμμὴν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΖΙΖΑΝΙΟΥ